

## Sommarkväll vid tjärnen

Han har fått upp ett spår i skogen, en stig och en lukt, en doft...han har gott väderkorn...han har helt enkelt fått upp vittring på nåt som har med...ja, nä, det är svårt att säga, han har bara att följa med i det som nu drar så starkt i hela honom.

Det som lockar, lockar alltmer. Vittringen blir starkare och starkare. Allt omkring honom som talar till hans sinnen blir bara mer och mer påtagligt. Han fylls av respektive sensation...lukter, smak, känsel, hörsel, syn. Livet på sin spets.

Han går ned på knä. Han kryper på stigen. Det gör ont. Rötter, kottar, barr och småsten. Det gör ont men det är inget som känns. Han är så upptagen av vad där kan tänkas finnas, framför honom. Totalt och fullkomligt absorberad av detta något.

Så plötsligt öppnar sig en glänta mellan de täta buskagen. Han ser vatten. Solen glittrar i den skvalpande ytan. Det är en härligt varm kväll.

Hon har antagligen nyss tagit sig upp ur vattnet. Det är en tjärn. Full av näckrosor, somliga blad utan blomma men mest blommor, vita och en och annan skär, nästan röd.

Hon står där som herren skapat henne. Hon sträcker sig liksom mot solen utan att röra sig. Han känner det. Han känner att hon vill åt solen. Vill ha sol, värme. Värma. Värme att värma sin kropp med. Kanske har den frusit...kanske har hela hennes själ längtat. Det är så han tänker. Det känns lite dumt att tänka så. Farligt och fel. Men ändå. Spännande...lockande...

Hon står med ryggen till. Hennes former tar andan ur honom. Linjerna är runda och mjuka. Han vet knappt var han ska göra av sig. Det är en gudomlig syn.

Han tänker att det är bara att njuta. Nu känner han doften från tjärnen. Eller snarare dess bevuxna strand. Där växer massvis med skvattram...hans favorit i skogen. Porsen och ljungen finns där likaså. Och ängsbomullen. Och så hennes hud. Hennes kropp med sin vackra hud.

Hennes nakna, våta kropp i stiltje och de starka dofterna som dansar i kvällens bris blir en oemotståndlig upplevelse för honom och varför skulle han stå emot...varför.

Han lyfter en gren, hostar lite försiktigt och stiger fram...

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Gunnar Hilén med Poeter.se id #26287 innehar upphovsrätten